

La Catalunya més covarda

'Tocar de peus a terra', 'seny, ara cal seny', 'no podem fer política, hem d'anar al gra', 'més val agafar això que tenim segur que no pas fer volar coloms'... Són algunes de les frases que es van sentir ahir a la junta de compromissaris del Barça, quan es va posar a votació el patrocini de la samarreta del primer equip de futbol pel govern de Qatar.

'Tocar de peus a terra', 'seny, ara cal seny', 'no podem fer política, hem d'anar al gra', 'més val agafar això que tenim segur que no pas fer volar coloms'... Són algunes de les frases que es van sentir ahir a la junta de compromissaris del Barça, quan es va posar a votació el patrocini de la samarreta del primer equip de futbol pel govern de Qatar. Relataré una intervenció paradigmàtica. Un senyor gran (lamentablement no recordo-ne el nom) va agafar el micròfon i amb un gran èmfasi vocal va dir que havia tingut un somni, que era el de votar no a la venda de la samarreta. I va desgranar bé, a plena consciència, totes les raons per les quals ho faria. Però, de sobte, la lírica es va tallar, el compromissari va dir que s'havia despertat i que havia agafat el llibre que té sempre --sempre va dir ell--, al capçal i va llegir aquell famós fragment de 'Assaig de càntic al temple' d'Espriu. Ho va fer, pobre Espriu!, substituïnt el sentit original del text per proclamar emocionat i vibrant que ell preferia continuar essent brut i que, per tant, votaria que sí als calers de Qatar i deixaria les qüestions morals, que coneixia perfectament, com acabava de demostrar 'per a un temps millor'. Encara li sobrava temps per emocionar-se reclamant més catalanitat. No és gaire difícil d'imaginar aquesta mateixa intervenció pel mateix home el dia que es convoque un referèndum sobre la independència del Principat i el govern espanyol amenace que no ens pagaran les pensions i amb mil maleses més. Eixe dia segurament que eixiran de sota de les pedres aquest estil de catalans, com el compromissari d'ahir, que ploren d'emoció per les quatre barres, però que mai no troben l'ocasió adequada de fer-les reals. La directiva del Barça havia estat sorprenentment clara i havia reconegut dues coses molt importants: primera, que era el govern de Qatar, directament el govern de Qatar, qui pagava la samarreta; segona, que Qatar no era una democràcia. Es va inventar unes preteses eleccions municipals per dissimular el missatge i mirar de confondre l'ambient, però era difícil d'amagar l'obvietat: Qatar, una dictadura, paga la samarreta del Barça. I un club com el Barça, més que un club i orgullós de ser-ho, s'ho pot permetre, això? S'ho pot permetre, això, un club com el Barça al qual tanta gent ens hem acostat perquè representava la democràcia i la lluita per la democràcia? La resposta dels compromissaris va ser d'evitar el debat, 'no parlem de política', ignorar del tot les raons morals i menjar-se la dignitat. Pels diners, per l'estabilitat, perquè hem d'anar tirant, perquè les coses són difícils... Són aquests els mateixos arguments i la mateixa actitud, no ho oblidem, que van portar molts catalans a posar-se al costat de Franco, sabent què representava el seu règim, fins i tot mentre somniaven i ploraven la pàtria perduda. Es van menjar la dignitat, allò que sabien que havien de fer, per por en alguns casos, per comoditat en la majoria, per interessos, sempre. I si ens pensàvem que la raó eren unes circumstàncies molt extraordinàries, ahir vam tenir la prova que no és així. Aquesta Catalunya mesella, amoral, repugnant per covarda, és ben viva, es manté viva i més val que ho sapiguem. (Un detall final que no puc defugir: aquesta Catalunya mesella es mou molt al dictat dels dirigents. Al final és com ells volen que siga. Per això, si són gent neta, la poden fer anar endavant malgrat les resistències, però si són gent bruta la fan rebolcar-se enmig del fang).

26 setembre 2011

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)